

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

МАТЕРІАЛИ

Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 18–19 травня 2017 року)

Частина 2

Суми
Сумський державний університет
2017

8. Про запобігання корупції / Верховна Рада України; Закон від 14.10.2014 № 1700-VII / Відомості Верховної Ради (ВВР), 2014 – № 49 – ст. 2056.

**«ДЕКЛАРАЦІЯ ОСОБИ, УПОВНОВАЖЕНОЇ НА ВИКОНАННЯ ФУНКЦІЙ
ДЕРЖАВИ АБО МІСЦЕВОГО САМОВРЯДУВАННЯ»
ТА «ПОДАТКОВА ДЕКЛАРАЦІЯ»: ПІДСТАВИ РОЗМЕЖУВАННЯ ПОНЯТЬ**

Бондаренко О. С.

*к. ю. н., асистент кафедри кримінально-правових дисциплін
та судочинства ННІ права Сумського державного університету*

Лапко Б. І.

*Студент II курсу ННІ права
Сумського державного університету*

Предметом порушення вимог фінансового контролю є декларація особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування. Кваліфікаційне значення цього предмета адміністративного правопорушення, як і решти предметів адміністративних правопорушень, пов'язаних з корупцією, також має низку аспектів, що впливають на кваліфікацію порушення вимог фінансового контролю.

Один із цих аспектів полягає у відсутності чіткої методології розмежування поняття «декларація особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування» з поняттям «податкова декларація».

Стосовно сутності поняття «декларація особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування», то воно законодавчо не окреслене. Водночас, враховуючи нормативно закріплені ознаки та елементи цього офіційного документу, на нашу думку, *декларацією особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування*, є електронний офіційний документ, що заповнюється і подається особами, уповноваженими на виконання функцій держави або місцевого самоврядування; особами, які претендують на заняття чи обрання на такі посади; особами, які звільняються з цих посад, на офіційному веб-сайті Національного агентства з питань запобігання корупції, у встановлені законодавством строки, на підставі яких здійснюється моніторинг способу життя декларанта та фінансова перевірка його доходів, витрат і зобов'язань фінансового характеру.

Щодо поняття *«податкова декларація»*, то згідно зі ст. 46 Податкового кодексу України, нею є документ, що подається платником податків (у тому числі відокремленим підрозділом у випадках, визначених цим Кодексом) контролюючому органу у строки, встановлені законом, на підставі якого здійснюється нарахування та/або сплата

податкового зобов'язання або відображаються обсяги операції (операцій), доходів (прибутків), щодо яких податковим та митним законодавством передбачено звільнення платника податку від обов'язку нарахування і сплати податку і збору, чи документ, що свідчить про суми доходу, нарахованого (виплаченого) на користь платників податків – фізичних осіб, суми утриманого та/або сплаченого податку [1].

Спільною рисою для декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, та податкової декларації є те, що вони обидві є офіційними документами з імперативно визначеними формами та реквізитами. Однак, якщо форма першої затверджена рішенням Національного агентства з питань запобігання корупції № 3 від 10 червня 2016 р. і покликана якомога детальніше описати доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру суб'єктів декларування, то форма другої декларації встановлюється центральним органом виконавчої влади, що забезпечує формування та реалізує державну податкову і митну політику, і в більшості випадків має характер розрахунку, відповідно до якого має бути забезпечена обґрунтована методика розрахунку бази оподаткування за даними бухгалтерського обліку; точність і достовірність визначення податкового зобов'язання; формування податкової звітності [2, с.415]. Друга підстава розмежування досліджуваних понять – це характер інформації, що в них вказується. Так, у податковій декларації зазначаються відомості, необхідні для забезпечення адміністрування податків, зборів, інших обов'язкових платежів, а в декларації особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, – дані, спрямовані на забезпечення відкритості й прозорості у сфері функціонування публічної служби, а також на доведення факту співмірності доходів, витрат і способу життя підконтрольних суб'єктів.

Третя підстава відмежування – суб'єкти, що повинні подавати вищевказані декларації. Суб'єктами податкового декларування є юридичні особи (їх відокремлені підрозділи) та фізичні особи; як резиденти, так і нерезиденти. Суб'єктами антикорупційного декларування є ті особи, що займають посади відповідно до законодавчого переліку. Крім того, визначальною рисою суб'єктів податкового декларування є наявність (передача) об'єктів оподаткування або ж провадження діяльності (операцій), що є об'єктом оподаткування згідно з податковим законодавством, натомість суб'єкти антикорупційного декларування мають декларувати свої доходи, витрати і зобов'язання фінансового характеру на підставі приналежності до групи публічних службовців.

І на сам кінець, різняться в цих офіційних документах і суб'єкти, що уповноважені здійснювати їх аналіз і перевірку. Адже, податкові декларації подаються до

територіальних управлінь державної фіскальної служби, а антикорупційні декларації піддаються вдвічі посиленому контролю (як з боку Національного агентства з питань запобігання корупції, так і з боку громадськості).

Враховуючи вищевикладене, податкова декларація та декларація особи, уповноваженої на виконання функцій держави або місцевого самоврядування, є елементами податкової звітності, а остання ще й елементом фінансового антикорупційного контролю.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Податковий кодекс України [Електронний ресурс] від 02 груд. 2010 р. № 2755-VI; ред. станом на 01 квіт. 2017 р. // Відомості Верховної Ради України (ВВР). – 2011. – № 13–14, № 15–16, № 17. – Ст. 112. – Режим доступу до кодексу : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/2755-17>
2. Лега О. В. Податкова декларація як складова конструкції податкової звітності / О. В. Лега // Економічні науки. – 2013. – № 10(3). – С. 411–416. – (Сер: Облік і фінанси).

АКТУАЛЬНІСТЬ ВПРОВАДЖЕННЯ ІНСТИТУТУ МЕДІАЦІЇ В ЗАКОНОДАВСТВІ УКРАЇНИ

Шаповалова А. О.

*Студентка V курсу ННІ права
Сумського державного університету
Науковий керівник: Логвиненко М. І.
к.ю.н., доцент, доцент кафедри АГПФЕБ ННІ права
Сумського державного університету*

Державна політика України спрямована на європейський та міжнародний досвід, особливо що стосується захисту основоположних прав і свобод людини і громадянина. З урахуванням того, що в провідних країнах вже давно налагоджений і розроблений механізм правового регулювання інституту медіації, зокрема, Австралії Австрії, Бельгії, Німеччині, США та багатьох інших країнах світу, постає актуальність питання ефективного впровадження інституту медіації в Україні, який на сьогодні знаходиться в стадії становлення.

Відповідно до ст. 55 Конституції України кожному гарантується право на оскарження в суді рішень, дій чи бездіяльності органів державної влади, органів місцевого самоврядування, посадових і службових осіб [1]. З огляду на це, не завжди рішення є взаємовигідним для сторін, прийняте судом першої інстанції, що спричиняє його